

Fazekas István

Levél Tóth Krisztinának

Drága barátném, Kriszta, de régen mondtam a versed,
 Sárvár lombjai közt csorgott akkor a hold,
sápadt fényedben sápadt bús fényem, az arcod
 volt gyönyörű vigaszom – gyászoltam nagyapám.
 Fodros fellegek úsztak a reszketeg alkonyi égen,
 zöld láng lett a szemed, égett benne a nyár;
 és körülöttünk összeborultak az ágak, a vágyak:
 csak te meg én álltunk, két remegő ragyogás.
 Ó, hova tűnt el tegnapi kedvünk, szép vacogásunk?
 Fényünk elkomorult, arcunk éjbe merül.
 Mégis a szívünk hajdani álmok hős paripája
 (bordánkon doboló, táltosként ügető),
 mert aki ég, azt küzdeni hívják égi huszárok:
 dallá válik a vér, karddá lészen a vers.
 Krisztina, hősnőm! Szép szavaidban fényes arany van,
 hárfád életet ad, pengetsz isteni húrt,
 s mint amikor zsoltárhoz templomi orgona bűg fel,
 úgy bűg dallamod is, míg csak kínoz a kín.
 Sápad a sok kis gnóm ha a tollad mesteri művét
 látja, hogy égre repül, mindig a fény fele tör.
 Hátról döfnek mind, úgy kritizálnak a torzak:
„már nem elég magyaros, nem vagy jó hazafi.”
 Ünnepet ülnek a kocsmák kurvult verseit ontva:
 írván egy picit sort, töltvén jópofa sert.
 Álmuk a hírnév. Csak hadonásznak a tollal a gőgben:
 mondván, költő mind, mind, aki részegen ír.
 Hogy dübörögnek! Ám te csak írd, Krisztina, hősnőm!
 Áll Magyarország még, éneked érte ragyog!

Zsukámnak

Színed elé hajt szívem, s bennem csillagok égneek:
 kóválygó gyönyörök, virrasztó örömök.
 Lángol a föld is alattunk, olvad, mert ölelésünk
 nem hervad soha el, végtelen izzik a csók.